

The Whispers of Ember

The Whispers of Ember

M.F. van Raak - Nijhof

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-Technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Uitgegeven via Brave New Books

Copyright © 2025

Schrijver: M.F. van Raak - Nijhof

Coverontwerp: M.F. van Raak - Nijhof

ISBN: 9789465209807

Editie: 1

Copyright © M.F. van Raak – Nijhof

The Whispers of Ember

Inhoud

Hoofdstuk 1. Het kamp	5
Hoofdstuk 2. Opluchting	13
Hoofdstuk 3. Verzamelen	19
Hoofdstuk 4. Aanval	26
Hoofdstuk 5. Bewustzijn	35
Hoofdstuk 6. Pijn	43
Hoofdstuk 7. Genezing	51
Hoofdstuk 8. Onthullingen	58
Hoofdstuk 9. Vertrouwen	64
Hoofdstuk 10. Grenzen	71
Hoofdstuk 11. Betrapt	77
Hoofdstuk 12. Terug naar huis	85
Hoofdstuk 13. Wantrouwen	91
Hoofdstuk 14. Ondervragingen	98
Hoofdstuk 15. Dromen	106
Hoofdstuk 16. Realisatie	114
Hoofdstuk 17. Verraad	120
Hoofdstuk 18. Afleiding	128
Hoofdstuk 19. Verhalen uit het verleden	134
Hoofdstuk 20. Warmte	141
Hoofdstuk 21. Rust	152
Hoofdstuk 22. Vermist	158
Hoofdstuk 23. Geheimen	163
Hoofdstuk 24. Besef	170
Hoofdstuk 25. Onverwacht	177
Hoofdstuk 26. Vuur	184
Hoofdstuk 27. Bijeenkomst	192

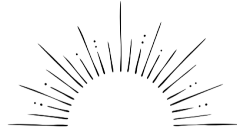
Hoofdstuk 28. Vertrek	199
Hoofdstuk 29. De tocht	205
Hoofdstuk 30. Bedrog	213
Dankwoord	219
Over de auteur	220

Voor mijn man
Dankjewel dat je naar elk hersenspinsel hebt geluisterd.

Voor mijn dochter
Wees niet bang voor nieuwe avonturen.

“Ben je echt bereid om alles wat je hebt op het spel te zetten voor mij?”

Hoofdstuk 1. Het kamp

Terwijl de zon langzaam achter de bergtoppen verdween en er een lange schaduw als een roofdier richting het kamp bewoog liepen mijn zenuwen steeds verder op.

Groep Alpha waar Justin onderdeel van was, was nog steeds niet teruggekeerd en de nacht begon te vallen. Groep Beta was al een paar uur eerder terug binnen de veilige muren van ons geïmproviseerde dorp en waren nu waarschijnlijk bezig met de buit die ze vandaag bij elkaar hadden verzameld.

Binnen ons dorp hadden we de Alfa-groep, ze hielden zich vooral bezig met het verkennen en uitbreiden van ons land. De Beta-groep hield zich vooral bezig met grondstoffen zoals eten, drinken en geneesmiddelen verzamelen.

Terwijl ik op een van de muren zat, die om het dorp heen cirkelde, bleven mijn ogen gericht op het woud.

Het leek met een seconde donkerder te worden en ik slaakte een zucht van onrust. De lucht voelde zwaarder en de stilte die volgde was oorverdovend. Toen de donkere schaduw van de naderende nacht eindelijk ons kamp bereikte merkte ik plotseling beweging in de verte. Vijf silhouetten verschenen aan de rand van het bos en voor een moment was het alsof mijn hart even stopte. Mijn adem stakte, maar zodra ik ze beter zag, kon ik het nauwelijks geloven. Ik voelde een golf van opluchting door mijn lichaam stromen. Toen ze dichterbij kwamen kon ik zien dat Justin in gesprek was met zijn vader en twee andere hielpen een hinkelende Nolan.

Nolan was een oudere man die Justin en ik hadden leren kennen als oom Nolan, een goede vriend van Henry, Justins vader.

Ik klom van de stenen muur af en liep de mannen, net voordat ze bij de hoofdingang waren, tegemoet. Ik kon nu duidelijk de gespannen sfeer voelen en een blik op Nolan zei genoeg, zijn broekspijp zat onder het bloed en aan zijn bleke gezicht te zien had hij nog veel

meer bloed verloren. Justin had een flinke snee over zijn wang lopen maar het bloeden was gestopt. Het was donkerrood bijna zwart opgedroogd, opgedroogde lijnen bloed liepen over zijn kaak en nek. Nog voor ik de kans had om te vragen wat er was gebeurd begon Henry te vertellen.

“ Het had veel erger kunnen zijn, Nolan heeft de grootste klap gehad. We waren bij het ravijn aangekomen om te controleren of Beta het drinkwater daar kon halen toen de grond begon te schudden. We wisten dat het ravijn een risico was maar we wisten niet hoe groot het gevaar zou zijn. Justin kon op tijd wegspringen toen er een soort lawine ontstond, maar helaas was Nolan te laat en werd hij een stuk meegesleurd. Hij heeft veel bloed verloren maar hopelijk krijgt Elly hem weer op de been. “

In de afgelopen weken waren de draken dichterbij gekomen zonder duidelijke reden. We hadden daardoor minder land kunnen verkennen en voor groep Alpha werd het steeds gevaarlijker om op pad te gaan. De sfeer in het dorp was grimmig geworden door al het verlies en verdriet. In het afgelopen jaar hadden we een aantal goede mensen verloren.

Terwijl ik naar mijn huis liep, een grote verstevigde tent met houten balken als vloer en steunpilaren die alles staande hielden, dacht ik na over Justins gedrag van de afgelopen weken. Zijn vader was steeds meer op hem gaan rekenen en als gevolg daarvan had hij meer afstand genomen. Hij had Caiden, zijn beste vriend gestuurd en als een soort bodyguard aangesteld om ervoor te zorgen dat er niets met mij zou gebeuren.

Elke stap die ik zette voelde zwaar en toen ik mijn straat inliep keek ik even rond. Er waren een paar kinderen die rondliepen, zich onbewust van de gevaren buiten het dorp. Velen van hen waren wees, gevonden door groep Alpha en Beta door de jaren heen.

Toen ik bijna bij mijn tent was zag ik Caiden vanuit de schaduwen op me afkomen. Ik zuchtte opnieuw en de vermoeidheid van de dag leek me in te halen. Ik kon absoluut niet waarderen dat Caiden de hele tijd in de buurt was, maar ik moest toegeven dat er minder aantrekkelijke mannen waren om naar te kijken.

Caiden was een knappe man, met een scherp gesneden kaaklijn en donkerbruin haar. Zijn diepliggende ogen droegen een zweem van

mysterie. Veel vrouwen in het kamp waren al voor hem gevallen en hij genoot zichtbaar van die aandacht. Hij schonk me een scheve glimlach en leunde nonchalant tegen een van de palen van mijn tent, met de ondeugende twinkeling in zijn ogen die onmogelijk te negeren was.

"Hallo daar."

Mijn wenkbrauw schoot omhoog en ik stopte pal voor hem. "Wat wil je, Caiden?" vroeg ik, terwijl ik mijn best deed niet geïrriteerd te klinken. Hij knipoogde en ging zitten op de houten stam die als bankje naast mijn tent diende. Hij strekte zijn benen uit en kruiste zijn enkels.

"Waar ben je vandaag geweest, Aria?" vroeg hij met een onschuldige toon, al verraadde de twinkeling in zijn ogen dat hij het antwoord al wist.

De afgelopen weken was Caiden, ongeacht waar ik heen ging of wat mijn taken van die dag waren, voortdurend aanwezig. Ondanks zijn verplichtingen bij de Alpha groep leek hij altijd een excuus te hebben. Waarom had Justin hem specifiek gekozen? Ik begreep dat elke stap buiten het kamp een risico was, maar met Caiden in de buurt kreeg ik niet eens de kans.

"Je weet precies waar ik vandaag ben geweest," merkte ik op, met een vleugje irritatie die ik niet kon onderdrukken. "Willow en ik hebben de hele ochtend besteed aan het snijden en marineren van het vlees dat ze gisteren verzamelde. We hebben zelfs een paar capes van de vachten kunnen maken. Daarna ben ik naar Elly gegaan om te kijken of ze nog genoeg spullen had om de verlammende zalf te maken. Voor je het vraagt...nee, ik ben niet het dorp uitgegaan."

De laatste zin was inmiddels standaard geworden. Bij elk verslag dat ik hem gaf, wilde hij altijd weten waar ik was geweest, met wie ik had gesproken en wat ik van plan was.

"Kun je me misschien één dag met rust laten? Ik heb zelfs nachtmerries over je," zei ik, terwijl ik ongeduldig van het ene op het andere been wiebelde. Mijn hele lichaam was uitgeput van het sjouwen vandaag en alles wat ik wilde was wat tijd voor mezelf, voordat ik Justin kon ondervragen.

Hij lachte en stond op, we stonden bijna borst tegen borst en hij liet zijn kin zakken om in mijn oor te fluisteren.

“We weten allebei dat er een tijd was dat je nachtmerries dromen waren.”

Net toen ik op het punt stond uit te halen, stapte hij achteruit en knipoogde weer.

"Sleep tight, Aria. Dream sweet dreams," zei hij, terwijl hij in een boog om me heen liep naar zijn eigen tent.

Ik drukte mijn vingers tegen mijn slapen. De dag was niet veel spannender dan andere dagen, maar toch kroop er een hoofdpijn op. Toen ik mijn tent binnen stapte, haalde ik mijn jas van mijn schouders en wachtte geduldig bij de ingang. Hopelijk zou Justin snel terugkomen, dan kon hij verslag doen over de eerste groep.

Ik zocht het brood dat Willow me vanmiddag had gegeven. Het vlees dat ik had meegenomen was niet meer warm, maar het smaakte nog steeds goed. Ik zette wat thee en maakte het zo comfortabel mogelijk voor mezelf.

De kloof waar ze zich bevonden lag buiten het gebied dat we tot nu toe hadden heroverd en de nieuwsgierigheid of ze iets nieuws hadden geleerd of de draken waren gemigreerd, hield me wakker genoeg.

Het duurde een tijdje voordat Justin terugkwam en toen hij naar zijn tent liep, keek hij even om. Zijn vermoeide ogen ontmoetten de mijne en de schram op zijn wang was bedekt met zalf, waarschijnlijk aangebracht door Elly of een van haar leerlingen.

Met een diepe zucht liet Justin zich naast me vallen en ik gaf hem het laatste stuk vlees dat ik had bewaard, hij vergat vaak te eten.

"Je zou moeten slapen, kleine zus," zei hij, terwijl de meeste mensen in het kamp al diep sliepen.

Hij verslond snel het stukje vlees en gaf me een klopje op mijn schouder als bedankje.

"Hoe ging het in de kloof? Hebben jullie draken gezien? Denk je dat ze zich terugtrekken?"

Justin barstte in lachen uit.

"Je enthousiasme blijft bewonderenswaardig, maar helaas hebben we ze vandaag niet gezien. We kwamen waarschijnlijk dichtbij, maar toen kregen we die aardverschuiving."

Justin leek onzeker, maar ik wist beter dan hem te bevragen. Ik knikte nadenkend en wachtte af totdat hij verder zou gaan.

"Hopelijk kun je vannacht goed slapen." Ik fronste. "Waarom?" Het antwoord dat hij gaf, was niet wat ik had verwacht.

"Omdat Henry je morgen wil meenemen als onderdeel van de Alpha groep."

Justin leek gespannen terwijl ik de twee messen aan mijn been bevestigde. Hij liep heen en weer terwijl we op de anderen wachtten. Het was duidelijk dat hij het niet eens was met de beslissing en de discussie van gisteren ging blijkbaar over de vraag of ik mee mocht met de expeditie.

"Zijn we zeker dat het wijs is om Aria mee te nemen?"

Henry had het vertrouwen dat ik mee kon en als leider van de eerste groep had hij het laatste woord in de beslissing. Een deel van mij was blij eindelijk officieel inbegrepen te zijn, maar er kroop een tinteling van nervositeit door me heen over wat er voor ons lag. De druk op mijn borst gaf me een ongemakkelijk gevoel dat ik niet van me af kon schudden.

Henry zat op een bank tegen de muur, zijn gezicht getekend door de leeftijd, met een vermoeide uitdrukking. Hij had vanochtend niet veel gesproken en toen Justin opnieuw probeerde hem te overtuigen, legde hij zijn hand op zijn schouder en liet zijn hoofd in nederlaag zakken. "Justin, er komt een moment dat je het over moet nemen. Op jouw verzoek heb ik gewacht om Aria bij de Alpha groep te betrekken, maar het is tijd."

Henry leek met zijn ogen te smeken om de zaak los te laten en zijn beslissing te accepteren, maar Justin draaide zich van hem weg en liep met grote stappen naar mij toe.

Hij controleerde de messen die ik bij me droeg en paste vervolgens mijn rugzak aan. Drie andere mannen kwamen naar ons toe, van wie ik er maar één kende.

James was jonger dan Henry, met lang blond haar dat hij vaak in een knot boven op zijn hoofd bond. Hij had verschillende littekens die over zijn armen liepen, diep in zijn huid gegraveerd.

Er gingen veel verhalen rond over hem in het kamp. Niemand wist wanneer hij was gekomen of waar hij vandaan kwam, maar hij droeg bij aan het welzijn van het kamp, dus niemand stelde hem in twijfel.

Nolan was vandaag niet aanwezig en ik vermoedde dat het door zijn verwonde been kwam.

Justin keek zenuwachtig naar me, hij leek net zo gespannen als ik.

"Houd je hoofd omhoog, het komt wel goed. Als ik dicht bij je blijf, geeft dat je een beetje geruststelling?"

Met een zucht van nederlaag knikte hij en we liepen met de rest van de groep door de poort. Het was een droge dag en de zon was pas net opgekomen.

Mijn gedachten dwaalden af terwijl ik achteraan de groep liep. Justin was al op ontelbare verkenningstochten geweest, maar ik had hem nooit een wapen zien dragen. Niet alle draken waren even schadelijk, maar elke draak bezat enorme kracht om alles op zijn pad te verwoesten.

De vraag welke draak over de kloof zou waken en wat voor soort draak het zou zijn speelde door mijn hoofd.

Al snel begon het vlakke boslandschap plaats te maken voor rotsachtige kliffen. Hoe verder we liepen, hoe dieper we de kloof in gingen; overal waar je keek, waren er rotsen en de wanden werden steiler met elke stap.

We stopten even en gingen zitten op enkele grote stenen. Henry ging naast me zitten en haalde zijn waterfles tevoorschijn.

"Vandaag zijn we alleen hier om te verkennen. We zijn hier al een paar keer een rode draak tegengekomen, ze beschermen hun jongen, waardoor ze onvoorspelbaar zijn. Als je iets ziet bewegen op de bergwand, laat het ons dan weten! Ze kunnen zich camoufleren."

Dit was nieuwe informatie, elke draak had zijn eigen krachten, maar ik had nog nooit gehoord van camoufleren. De meeste draken hadden elementaire krachten. Enkele draken konden sporen volgen, terwijl anderen in je herinneringen konden kijken.

Na enkele uren door de kloof te hebben gelopen, keerden we langzaam terug naar het kamp. We waren geen draken tegengekomen, maar tegen de late namiddag hoorden we gebrul van de bergen verderop.

Toen het kamp in zicht kwam, tikte ik Justin op de schouder en hij keek even naar me terwijl hij verder liep.

"Ik zei je toch dat er niets zou gebeuren." Hij rolde met zijn ogen en glimlachte.

"Goed, jij wint! Dit betekent dat je morgen weer met ons meegaat, dame!" We lachten en liepen door de poort.

Caiden kwam uit de schaduwen tevoorschijn met een andere jongen. Ik had hem eerder gezien, maar nooit met hem gesproken. Hij was kleiner dan Caiden en had een jeugdige uitstraling. Hij had blond haar en van een afstand leek het alsof hij blauwe ogen had. Hij glimlachte, met kuiltjes in zijn wangen. Ik denk dat mijn blik te lang bleef hangen, want Caiden keek mijn kant op en ving mijn blik. Hij lachte en trok zijn wenkbrauw op.

Ik zei Justin gedag en liep langs Caiden naar Willow. Ze kon waarschijnlijk wel wat hulp gebruiken bij het voorbereiden van het vlees.

"Goedenavond Aria, vond je het leuk wat je zag?" Ik rolde met mijn ogen en duwde Caiden tegen zijn schouder. De jongen naast hem lachte, maar het klonk niet neerbuigend. Hij had een vriendelijke lach.

"Je kunt het toegeven als je naar mij keek, Aria. Laten we eerlijk zijn, het zou niet de eerste keer zijn." Hij wiebelde met zijn wenkbrauwen. Ik rolde weer met mijn ogen en verliet de groep mannen. De adrenaline van de dag hing nog steeds in de lucht en ik moest wat eten halen bij Willow. Terwijl ik het lange pad naar Willow's hut liep, dacht ik na over de dag. We hadden veel gedocumenteerd over de draken, hun verschillende kleuren en krachten, maar camouflage was nieuw en gevaarlijk.

Willow's hut stond aan de rand van het kamp, dicht bij de achtermuur. Het was goed beschermd en de warmte van de kachel zou niemand lastigvallen. De schaduwen van de nacht leken hier donkerder, alsof ze de hut omkaderden. Ik begreep waarom Willow had gekozen om hier haar huis te vestigen, zelf bleef ze vaak stil over alles wat ze had meegemaakt.

Ik klopte op de deur en deze ging langzaam open, Willow hield een doek vast en was bedekt met vuil.

"Ben je nog niet klaar? Ik kan morgenochtend wel terugkomen." Het idee om niet te dineren was onaangenaam, maar ik wilde mijn vriendin niet onder druk zetten. Bovendien had ik al vaker het diner overgeslagen of het aan iemand gegeven die het harder nodig had.

Willow schudde haar hoofd. "Maak je geen zorgen, ik heb extra voorraden. David en Caiden hebben vandaag hert gevonden in het bos hier dichtbij." Ik knikte en nam het pakket aan dat Willow had ingepakt.

Toen ik me omdraaide om te vertrekken, leek er iets te bewegen in de schaduwen. Toen ik mijn ogen erop richtte, was het alweer verdwenen. Mijn paranoia van vandaag was blijkbaar nog niet helemaal vervaagd na urenlang staren naar rotswanden. Ik glimlachte naar Willow en na snel een kus op haar wang te hebben gegeven als dank, liep ik haar hut uit.

Tegen die tijd was het volledig donker en alleen de kaarsen langs de paden verlichtten de weg. Het was een perfecte afspiegeling van hoe we soms moesten improviseren.

Ik werd niet gestoord door Caiden en toen ik mijn tent naderde, zag ik Justin bij de ingang van zijn tent zitten. Toen ik me omdraaide om te zwaaien, knikte hij naar me voordat hij naar binnen ging.

Hoofdstuk 2. Opluchting

Die nacht werd ik niet geplaagd door dromen. De stilte was diep, de lucht rustig en de wind buiten had me al snel in slaap gewiegd. Het was een van die zeldzame nachten waarin de zorgen van de dag vervaagden en voor het eerst in lange tijd werd ik vredig wakker toen de ochtendlichtjes voorzichtig de tent binnenkropen.

De zon was nog niet hoog, maar er was al een kalme gloed die de ruimte vulde. Ik rekte me uit en ademde de frisse lucht diep in, terwijl ik een moment de stilte om me heen waardeerde. Het voelde goed, deze rust, maar er was iets wat me niet losliet. Mijn gedachten gingen meteen naar Nolan. Ik vroeg me af hoe het met hem was, of hij zich al wat beter voelde, of Elly iets voor hem kon betekenen.

Na een paar minuten naar het plafond van mijn tent gestaard te hebben, besloot ik me snel aan te kleden. Mijn handen bewogen automatisch, zonder echt te denken, terwijl ik mijn kleren aantrok.

Toen ik naar buiten liep, voelde ik de aangename warmte van de zon op mijn huid. De lucht was fris, maar de zon had de aarde al een beetje verwarmd en er stond nauwelijks wind. Het was het soort dag waarop de wereld kalm leek, de lucht helder en de horizon strak afgebakend door de bergen in de verte.

De route naar de ziekenboeg was niet lang. Elly's praktijk stond in het midden van het dorp, een van de weinige stenen gebouwen die volledig intact was. Het was altijd een troost om daar naartoe te gaan, wetende dat het een plek was waar mensen konden herstellen, waar Elly haar genezende handen aan het werk zette om iedereen weer op te knappen. Haar praktijk was een baken van rust te midden van de hectiek van het dorp. De muren van het gebouw waren stevig en de geur van kruiden en gedroogde bloemen hing altijd in de lucht, wat het gevoel van veiligheid en verzorging versterkte.

De deur van de ziekenboeg was altijd open voor iedereen die hulp nodig had. Elly had ervoor gezorgd dat de ruimte warm en gastvrij

was, zelfs op de koudste dagen. De haard brandde meestal zacht en de bedden waren comfortabel genoeg om de pijn even te verlichten.

"Goedemorgen, Aria!" riep Everly vrolijk terwijl ze zich bezighield met het opruimen van de gedroogde kruiden bij de ingang van de praktijk. Haar mand was gevuld met potjes en doosjes en ze was druk in de weer. Het ene na het andere gedroogde kruid van een lijn te trekken. Haar energie was aanstekelijk en ze leek altijd in beweging te zijn, alsof ze de wereld overal en altijd wilde ontdekken.

"Hoi, Everly," antwoordde ik met een glimlach. "Hoe gaat het met je?"

Everly glimlachte breed, haar ogen glinsterden van enthousiasme, maar er was altijd een vleugje verlegenheid in haar ogen wanneer ze in gesprek was met iemand. Ze was nog jong, waarschijnlijk niet ouder dan een paar jaar, maar haar interesse in het genezen zat er al van jongs af aan in. Ze had altijd met haar handen gewerkt, kruiden geprepareerd en geleerd van de oude genezers, met Elly als haar grootste mentor. Toch was er iets speels in haar houding, een lichte onbevangenheid die haar leeftijd met zich meebracht. Ze huppelde soms door het kamp, alsof haar vreugde aanstekelijk was, een herinnering aan de eenvoud en schoonheid van het leven, zelfs in moeilijke tijden.

"Het gaat goed!" zei ze, haar stem licht en vrolijk, terwijl ze een takje lavendel voorzichtig in een van de potjes legde. "Ik ben bijna klaar met het voorbereiden van deze kruiden voor de komende weken. Elly heeft me een beetje extra werk gegeven, maar ik vind het leuk!" Haar ogen flitsten even naar de mand, die bijna vol was. "Hoe is het met jou? Heb je nog meer avontuur beleefd sinds gisteren?"

Ik schudde mijn hoofd en glimlachte naar haar. "Nee gelukkig is alles rustig." Ze knikte en keerde zich weer naar haar kruiden. "Elly is binnen, ik ga ervan uit dat je haar zoekt?"

Ik knikte terwijl ik een stap dichterbij kwam, de geur van gedroogde kruiden vulde de lucht en mengde zich met de frisse ochtenddauw.

"Ja, ik moet even met haar praten," zei ik, mijn stem rustig.

Everly glimlachte opnieuw, haar ogen glinsterend van plezier. "Ze is achterin, waarschijnlijk met haar laatste patiënt van de ochtend," zei ze terwijl ze de kruiden zorgvuldig in hun potjes plaatste. "Ik laat het haar wel even weten, als je wilt."

"Dat zou fijn zijn," antwoordde ik dankbaar en draaide me naar de deur van de praktijk. Ik voelde de zachte warmte van de zon op mijn huid terwijl ik mijn hand op de deurscharnieren legde, de houten deur licht kraakte toen ik hem opende.

De praktijk van Elly was altijd een rustgevende plek, vol met geurende kruiden, zachte verlichting en de kalme geluiden van haar werk. Ik stapte naar binnen en werd direct omhuld met warmte.

De kamer was rustig, op het zachte geroezemoes van het werk na en de geur van kruiden was overal aanwezig. De muren waren bedekt met planken vol potjes en flessen met allerlei tincturen en zalven. De sfeer was kalm, maar er hing altijd een lichte spanning in de lucht, alsof het werk van Elly nooit echt ophield.

Nolan zat op het bed halverwege de kamer, zijn handen rustend op een boek dat hij vasthield. Hij zag er iets gezonder uit dan de laatste keer dat ik hem had gezien, maar de vermoeidheid stond nog duidelijk op zijn gezicht. Toen hij me zag, zwaaide hij, een glimlach die ik door de vermoeide trekken van zijn gezicht heen kon zien.

"Aria!" riep hij zachtjes, zijn stem warm maar met een duidelijk laagje spanning eronder. "Ik had niet verwacht je hier te zien. Alles goed?"

Ik glimlachte naar hem, het was een opluchting om te zien dat hij wakker en redelijk alert was. "Ja, alles gaat goed," zei ik terwijl ik verder de ruimte in liep. "En met jou? Hoe voel je je?"

Nolan haalde zijn schouders op, maar zijn ogen verraden meer dan zijn woorden. "Beter dan gisteren," antwoordde hij, "maar het herstel duurt langer dan ik had gehoopt, Elly zei dat ik nog wat rust moest nemen." Hij sloot het boek en legde het voorzichtig naast zich op het bed.

"Dat klinkt als Elly," zei ik met een glimlach. "Ze houdt je goed in de gaten."

Nolan grinnikte, maar het was duidelijk dat hij een beetje gefrustreerd was met zijn gedwongen rust. "Ja, dat doet ze. Maar ik ben blij dat je langskomt. Dat maakt de tijd hier iets draaglijker."

Ik knikte begrijpend en keek even rond in de praktijk, de stilte in de kamer was bijna geruststellend. Het was fijn om te weten dat, ondanks alles, er nog steeds momenten van rust en herstel waren. "Ik ben blij dat ik je gezelschap kan houden," zei ik uiteindelijk en plofte

neer op een stoel naast zijn bed. "Het lijkt er in ieder geval op dat je al aardig opknapt."

Nolan's been was stevig ingepakt in een schoon, wit verband dat zijn volledige onderbeen bedekte. "Het ziet er goed uit," zei ik terwijl ik het verband inspecteerde, voorzichtig een beetje dichterbij leunde. "Elly heeft echt haar best gedaan."

Nolan knikte, een beetje trots maar ook met een glimlach die een mengeling van dankbaarheid en geduld weerspiegelde. "Ja, Elly is de beste als het om dit soort dingen gaat," zei hij. "Ze zorgt ervoor dat ik niet te veel beweeg, wat best lastig is. Maar ik denk dat ik wel snel weer op de been ben."

Het was goed om te horen dat hij optimistisch was, hoewel ik ook wist dat herstel soms langer duurde dan men verwachtte.

Elly kwam de kamer binnen met een schaal in haar handen, de geur van vers bereide soep en kruidenthee vulde de ruimte. Haar ogen vonden meteen de mijne en een glimlach speelde om haar lippen. "Hey Aria, kom je deze oude brompot gezelschap houden?" vroeg ze met een speelse twinkeling in haar ogen.

Nolan keek even verbaasd op, een schijnbare belediging in zijn blik, maar voordat hij iets kon zeggen, glimlachte Elly lief naar hem. "Nee hoor, Nolan is denk ik een van mijn vriendelijkste patiënten," zei ze met een zachte lach. Nolan's gezicht veranderde onmiddellijk van speels beledigd naar een glimlach en al snel schoot hij in een lach.

"Dat klopt," zei hij, terwijl hij zich rechtop in zijn bed zette, "je weet dat ik altijd mijn best doe."

Elly gaf hem een knipoog en zette de schaal met eten neer op het kastje naast zijn bed. Ze pakte een beker met dampende kruidenthee en keek Nolan streng aan. "Dit keer de thee helemaal opdrinken," zei ze met een vastberaden blik, "deze kruiden zullen je sneller laten herstellen."

Nolan zuchtte een beetje, maar nam de beker van haar aan, zijn ogen rolde speels. "Ja, ja, Elly. Ik weet het. Voor mijn gezondheid," zei hij, maar de glimlach op zijn gezicht liet zien dat hij het niet erg vond.

Elly glimlachte tevreden. "Goed zo," zei ze. "Nu, Aria, heb je nog iets nodig? Of kwam je gewoon even langs om de sfeer te verbeteren?"

Ze keek me nieuwsgierig aan, haar blik warm en uitnodigend.

"Nee hoor, ik wilde weten hoe het met Nolan ging," zei ik terwijl ik hem een klopje op zijn hand gaf, mijn blik zacht.

Elly glimlachte tevreden en keek naar Nolan. "Geen zorgen, met dit tempo zal hij er met een paar dagen weer op kunnen staan, al moet hij wel nog even wachten met een nieuwe excursie," vervolgde ze. "Je zult er niet lang op kunnen lopen in het begin."

Nolan knikte met een zucht, maar er zat geen frustratie in zijn ogen enkel geduld. Hij nam nog een slok van zijn thee en liet het even bezinken. "Geen probleem," zei hij uiteindelijk met een kleine glimlach. "Ik kan niet wachten om weer mee te gaan, maar ik weet dat ik nu moet rusten."

Elly keek naar ons beiden, haar blik zacht, maar ook bedachtzaam. "Precies," zei ze. "Rust is net zo belangrijk als actie. Je lichaam heeft tijd nodig om te herstellen en dat doe je het beste als je rustig aan doet."

Nolan haalde zijn schouders op, maar zijn ogen straalden de vastberadenheid die ik van hem gewend was. "Ik ben het er mee eens, maar ik mis het wel om buiten te zijn. De omgeving, de lucht... Het doet me goed."

"Dat begrijp ik," zei ik met een glimlach. "Maar je zult sterker terugkomen. En dan kunnen we samen op pad gaan."

Nolan glimlachte terug en ik voelde een gevoel van opluchting door mij heen stromen. Het zou niet lang duren voordat hij weer volledig hersteld zou zijn.

Ik klopte nog een keer op Nolan's hand en stond toen op. Het vuur in de haard deed de schaduwen in de praktijk raar bewegen, maar ik gaf er verder geen aandacht aan. Elly leek mijn blik even te volgen maar toen ik haar aankeek richtte ze zich weer op Nolan.

"Probeer zo een beetje te slapen," zei ze terwijl ze de nu lege kop op het kastje zette en zich langzaam omdraaide om met me mee te lopen naar de ingang.

De warmte van de haard was aangenaam tegen de kou die van buiten binnendrong, maar mijn gedachten waren nog bij de schaduwen die zich in de hoeken van de kamer hadden vervormd. Ik haalde even diep adem en schakelde mijn zorgen uit. Het was waarschijnlijk niets. In dit kamp waren we altijd omgeven door beweging, zowel van mensen als de natuur zelf.